

Правете спомени!

Айде, чао и правете спомени! Каза ми го преди години приятел, който случайно срещнахме на пожълтялата от листа квартална улица. Вървях, стиснала здраво ръката на скоро откритата си половинка, и почти не усещах как есента скърца пог краката ми. Бях поне на метър от земята и дори не разбрах как небрежно подхвърлените думи на момчето си намериха уютно място в главата ми и заживяха там завинаги. Днес още стискам ръката му и не спирам да си повтарям: Прави спомени, живеи така, че когато погледнеш назад, да видиш хубавото, което си направил, доброто, за което плака и се смя, докато стомахът ти се сви на топка, красивото, заради което мълча дълго, без да поемеш и глътчица дъх... Пожелавам го често с повод и без повод на приятели и близки, на познати и непознати. Звучи простичко, но нали малките неща правят живота голям...

Скоро пак го направих. Казах „Айде, чао и прави спомени!“ на една приятелка на улицата. Пак е есен, пак листата покриват всичко, но не и думите ми. Вместо усмивка в отговор на желанието ми получих тягостна въздишка и въпрос: „Какви спомени? Виж, че всичко е тотално объркано... и май няма шанс да се оправя.“ Беше загубила работата си преди дни. Разказа ми и за още двама наши познати, които стоят вкъщи и разлизват оределите обяви за работа. Трети пък беше в тотална депресия - фирмата му от месеци вървеше надолу и разпродаваше всичко, което има. В този миг си дадох сметка, че от много време насам умърлушените лица са изритали усмивките в ъгъла, заключили са ги в някое тъмно чекмедже на съзнанието, за да дочакат по-добри дни.

Изведнъж „Правете спомени“ се беше превърнало в глупаво, празно и безсмислено желание, а с приятелите ми все по-често се затваряхме вкъщи, премълчавахме повече помежду си и се веселяхме по-пестеливо. Мине, не мине време, и ня-

кой от тях избухва: „Ей, писна ми от всичко... ще прогам каквото имам, тегля чертата и тръзвам нанякъде!“ Само че от години всички сме си тук, никои не е захвърлил нищо, а напротив - вкопчил се е в това, което има, и стиска зъби. Явно тези, които хващат една раница и оставят случилото се зад гърба си, са друга порода хора. Като онези две момчета, на които хиляди сваляха онлайн шапки тази седмица. Първият - художникът Коста тръзна да обикаля света „надаясно“ със своя мотор „Скитник“, а другият - програмистът Иван, пое „наляво“, за да „завърти“ планетата на автостоп. Днес пътешествениците пишат в сайтовете си откъде минават, какви хора срещат, какво хапват и какво очакват. Въртят километър след километър, а ние „цъкаме“ с мишката и въздишаме: Защо не мога и аз? Според тях отговорът на този въпрос не е много труден. Един ден 28-годишният Иван просто осъзнал, че е на кръстопът: „Не знам дали беше създаден от чистото стечение на обстоятелства или от мен, но съществуване-

то му беше факт. Прекарвах дните си като затворен в клетка - загледан в предния красив залез, отминаващ за стъклото на офиса. Неудовлетвореността, която се събираше в мен вече над две години, беше достигнала до ниво, което повече не можех да пренебрезвам. Фалшивото чувство, че държа живота в шепите си, все повече се пропукваше и започнах да осъзнавам, че дните изтичат между пръстите ми като вода“, пише програмистът дни преди да вдигне за първи път ръка на магистралата. Художникът Коста пък подхожда към трудния въпрос по-поетично: „Много от нас живеем по инерция, без да се наслаждаваме, без да търсим, без да изследваме. Опитвайки се да бъдем като всички, да се впишем, да отговорим на изискванията и представите на другите за нас, забравяме да бъдем себе си - докато накрая забравим, че сме забравили, и започнем просто да съществуваме. От ген на ген. Без страст. Без оън. Без цели, без надежди, без Мечти.“

Дълго мълчах след прочетеното. Съвременни герои, чудаци, авантюристи, безотговорни, самовлюбени експериментатори... и те не знаят какви са, но търсят. А докато търсят, правят онава, което безразборно пожелавам - правят спомени! Питам се обаче кое е по-трудно - да останеш тук и да работиш здраво, докато всичко изглежда сиво и мрачно, или да вържеш връзките на обувките и да поемеш наляво или надясно? Дали спомените от споенето на кръстопът или от пътуването ще са по-сладки и ценни? Не мога да отсъдя в нищия полза. Явно съм от другата порода, но едно е вярно - днес историите на Коста и Иван те карат да гледаш вътрешно поне минута, а после те оживяват като хапче, на което пише „свобода“. Всеки има нужда от своето хапче „свобода“, пък било то получено и през полега на двама чудаци. Кой знае - може утре те да четат за твоята и за моята вдигната ръка на стоп... 🍷